

Mires la mano y apiertes los deos.
Guardes na concavidá l'ecu de caminos y repulgos,
una xeografía silenciosa que nun vas volver andar.
Entrugues a naide poles manes del fíu, océanu alantre,
apalpando'l llombu inciertu del agua.
Nun vas llimpiar yá les marques del balón na paré,
nin vas iguar la canciella estropiada,
per onde cruciaron
al galope
les hores del so día últimu.
Namás vas mirar la ñube y la lluz
y adivinar la curvatura de la Tierra
nos sos güeyos.
Rezar por que nun fraña'l cielu enriba la so piel.

Nun hai tanto,
señalábes-y l'horizonte y facies-y un xestu qu'asonsañaba felicitá.
Teníeis miéu y por eso, esperanza.
Cariciábes-y'l pelo, d'un color imprecisu,
y pronunciabes palabres de calma y aire na so espalda.
Él miraba allá alantre y nun descifraba'l futuru al otru llau.
Miraba la llinia recta cortando'l sol toles tardes,
espurriéndose océnu alantre como una frontera que nun se ye a pasar
nunca.
Y hasta ella, fatiga y miéu y por eso, yá non esperanza.

La vida, hai veces que vacía l'equipaxe.
Nada tien falta ún d'apañar cuando'l pasáu española en toles güelgues.
Nada-y val pa cruciar un horizonte que s'esmuz de la palma de la mano.
Entos,
¿Qué-y dices a un nenu que meta na maleta
pa emigrar al mar?
La lluz espalma nel salitre y pósate pa siempre
un ancla en pechu.

Rubén d'Areñes

Poema leído en la Plaza Mayor de Gijón al término de la cadena humana organizada el 21 de marzo de 2016 con motivo del Día Internacional para la eliminación de la discriminación racial.